

VÉGH GYÖRGY:

V E R S E K

ÁLOMBA RINGATÓ DAL.

Aludnod kell, pillád nehéz
s az éj sötét vadon,
kicsiny leány, a szél merész:
elbabrál ajkadon.

Aludj, vigyázok én reád,
nem hagylok itt, ne félj,
vigyázok, míg könnyű ruhád
elmossa majd az éj.

Megvédlek én, ha kőszá vad
zavarná álmodat,
föléd hajlok, ha halk szavad
álmodban hívogat.

Aludj, a csend körül ölel,
miként a két karom,
aludj, ne félj, aludj: szíved
zenéjét hallgatom

A szél nagy úr: hajlong a lomb,
ha jönni véli őt,
aludj, kicsiny, pihés galamb,
aludj, jó ágy a föld.

Mécses nem ég, tűz nem lobog:
sötét vadon az éj,
aludj: az alvók boldogok,
aludj csak és ne félj...

TALÁN HALOTT LESZEK.

Most húsz éves vagyok, de két karomban
nem voltak még a lányok boldogok,
pedig talán harminc éves koromban
már élni sem fogok.

Talán halott leszek és lenn a mélyben
növesztem egyre dús szakállamat,
hogy rám ne ismerjenek, kikkel éltem,
kik látták síma államát.

Talán élek és lesz néhány barátom,
aki szeret és megtűr oldalán,
s ha boldog leszek, a te neved áldom
kis morva lány, anyám.

Talán halott leszek, talán még élek
és csak szemlélődöm majd csöndesen,
talán a napra fekszem, úgy henyélek,
talán a felhőket lesem,

ki tudja? tíz év, hol leszünk! s ma egyre:
ugyan mi lesz, csak ezt találgatom,
mert nincsen kedvesem, ki értem élne,
nincs őrző-angyalom,

s bár húsz éves vagyok, de két karomban
nem voltak még a lányok boldogok,
pedig talán harminc éves koromban
már élni sem fogok.